

Vzpomínky na profesora Milana Nakonečného

Posted on 08/02/2026. Tags: [Hermetismus](#) [Esoterika](#) [Milan Nakonečný](#) [Filosofie](#) [Okultismus](#)

1 263

Milan Nakonečný (8. února 1932 Horažďovice – 4. prosince 2025 Tábor)

– u příležitosti výročí jeho narození

Autor: S. Lupulus

Chtěl bych tímto krátkým vyznáním uctít živou památku profesora Nakonečného, našeho přítele, Mistra, prvního předsedy obnovené společnosti **Universalia**, spolupracovníka i v jiných hermetických a esoterických společnostech, který by nyní 8. února dosáhl neuvěřitelného věku 94 let, ovšem který v prosinci právě uplynulého roku zemřel.

Mne s ním poutal úzký přátelský a kolegiální vztah, daný na rozdíl od jiných i věkovou blízkostí a jeho důvěrou ke mně také v záležitostech, které nebyly jeho doménou ani zálibou, tedy těch organizačně – technických, jako bylo i řízení jistých společností, kterých byl zakladatelem a členem, otázky honorářů apod. Proto jsem opakovaně vyhověl i jeho žádosti, abych po něm převzal některé tyto jeho úkoly. Chtěl jsem, aby se především a v klidu či nezbytném soustředění věnoval tomu, co bylo jeho vlastním *raison d'être*, tedy studiu, bádání, psaní knih.

Nenáleží mi hovořit o jeho rozsáhlé práci na poli psychologie. Sice jsem také pracoval v jistém psychologicko-poradenském zařízení, ale tuto stránku základní činnosti profesora **Milana Nakonečného** ponechme odborníkům a jeho vědeckým studentům, kteří si ho také připomínají.

Všichni, zejména i čtenáři tohoto webu, víme, jaká zajímavá a podnětná díla napsal také o moderní historii. Uvedu příkladem rozsáhlou práci **Český fašismus** nebo práci o **Vlajce**. Společně jsme se zajímali o generála Gajdu a objektivnější posouzení jeho historické role, jak na Sibiři, tak poté doma ve vlasti.

Velkou doménou profesora Milana Nakonečného byla ovšem magie, hermetismus vůbec a další související zájmy. S úctou a s potěšením chci připomenout v prvé řadě např. jeho zásadní dílo **Novodobý český hermetismus**, zásadní zejména i přímo „terénním“ výzkumem a tedy i rozhovory s posledními pamětníky, v tom nyníjší historici, kteří mu ovšem nesahají ani po kotníky a kteří svými koryfeji byli již předčasně prohlášováni za jeho následovníky, mají zásadní mezery. Neobstojí ani ti, kteří v té souvislosti píšou o „klepech“, byť to jsou třeba renomovaní angličtí bohemisté jako Mr. Pynsent. Mohu dále snadno připomenout knihy *Magie v historii, teorii a praxi*, *Lexikon magie* a ovšem nyní v závěru jeho života a díla nedokončenou trilogii *Smaragdová deska*, *Hermetismus...* a patrně jak se zmiňoval *Martinismus*.

Nesčetné jsou předmluvy a doslovy k četným závažným hermetickým a magickým dílům. Někteří z nás by si na nejméně několik jistě vzpomněli, např. na jednu z posledních, velmi zajímavých, tedy k pozoruhodné knize **Přicházející bůh**, kterou nejen pod jeho jasnozřivým vlivem můžeme považovat za velmi aktuální ve svém poselství, řekl bych přímo s názvuky k úvahám velkého Heideggera, u něj také v závěru jeho života. Mnínm zejména Heideggerův rozhovor „Už jenom nějaký bůh nás může zachránit.“

Ale nechme těchto dejme tomu encyklopedických či bibliografických připomínek, všichni skalní příznivci profesora **Milana Nakonečného**, ale jak doufám, i někteří jiní čtenáři, jeho dílo znají a dovedou je snad ocenit.

Chci ale promluvit z vlastní zkušenosti o osobní stránce mého a našeho vztahu k člověku a osobnosti, která nás inspirativně provázela celou dlouhou dobu na životní cestě a nyní předešla jako příslušníky „jeho voje“ na cestě, o níž jako on nemáme pochybnosti. Zůstalo mi na něj mnoho zejména i osobních vzpomínek, které měly ovšem velký význam pro náš dlouholetý vztah. Působil jsem s ním ve Společnosti českých hermetiků **Universalia**, zejména poté, co ho administrativní a personální problémy v poněkud najednou zase komplikovaném ovzduší skutečně začaly obtěžovat.

Nejlépe jsem se s ním ale poznal na fekněme také „universalistickém“ zájezdě do Itálie v září 1991 v Benátkách. I vzhledem k příbuznosti věku a ovšem správným tušením pořadatele a také jeho starého přítele doktora Janeše o naší vícečetné spřízněnosti byli jsme na večeri posazeni s mou manželkou ke stolu manželů Nakonečných. Velmi jsme si záhy porozuměli, zejména také právě i naše manželky, které si potom živě užívaly procházky po městě, a vzájemně se sblížily, zatímco my muži jsme se musejí věnovat „oficiálnímu“ programu spřízněných italských společností. Jako náhradu za tu činnost jsme pak ovšem měli takovou dopolední, řekl bych procházku s aperitivy, co podnik (a bylo jich před obědem několik), to aperitiv. V dobré náladě jsme pak zasedli k obědu.

Dašší živou vzpomínkou je mi stále oběd ve Florencii, po velkém setkání ve skutečném renesančním paláci, při kterém jeden z nás vhodně připomněl filosofický a hermetický odkaz velkého Marsilia Ficina. Vidím jako dnes velkého Milana Nakonečného, jak v dobré náladě diskutuje i francouzsky s jedním našim italským přítelem, který tak čile s námi běhal po tomto epochálním městě až ke kostelu San Lorenzo se známými náhrobky Medicejských od Michelangela. Popijeli jsme víno, bylo dost velké teplo, ale zářili jsme jiným teplem, než tím vzbuzeným fyzicky...

Připomínám, že odtud vznikl také zakladatelský étos Milana Nakonečného. Byl v 80. letech ve spojení s členem významného francouzského Řádu, obnoveného pod egidou filosofa St. Martina proslulým francouzským esoterikem doktorem Philippe Encaussem (Papusem), ale podstatně bylo, když se pak seznámil prostřednictvím již zmíněného doktora Janeše, našeho velkého ambasadora v těchto krajích, a na základě také mého francouzského studijního pobytu, s tehdejšími vedoucími představiteli této společnosti Emilio Lorenzem a jeho spolupracovníky a přáteli opět v Itálii. Také Milan Nakonečný obdržel od těchto mužů další podporu na své badatelské a duchovní cestě a to zejména právě od našeho italského, benátského patrona. Ten, ačkoli to bylo celkem proti jeho domácí nátuře, dokonce přicestoval i do Prahy, právě i za tímto účelem. V Itálii v knihkupectví tetičky tohoto osviceného muže se rovněž prohloubil můj zájmový a ideový vztah s Milanem Nakonečným, nad svazky Evoly a dalšími.

S Milanem Nakonečným jsem se pak setkával v Praze na setkáních Universalie i dalších spřízněných společností. Ve druhé polovině 90. let došlo k utlumení našich osobních styků, zejména v souvislosti s nároky našich profesionálních závazků. Souviselo to také s jeho odchodem z Prahy.

Martinistické zátiší s modrou knihou St. Martina, posmrtnou maskou Lasenika, fotografií Dr. Janeše, který byl obnovitelem spolu s MN nyníjšího českého martinismu. A s knihovnou související literatury.

Dost obtížně jsem pak za ním dojížděl občas do Tábora, kde trvale bydlel, na některá tato setkání mám silné osobní vzpomínky, spojené s jeho stále výraznou a přátelskou osobností, navíc v jeho svérázně, znovu po dvou manželstvih vlastně mládevecké domácnosti, protože obě jeho ženy zemřely.

Již v tomto století a ovšem po smrti společného přítele a jeho dávného a brzkého podporovatele v zahraničí Dr. Janeše, dal nám všem Milan Nakonečný silný impuls pro znovuzrození, či obnovení společných i individuálních esoterických a spiritualistických studií, a také studií historicko-politických.

Když pak poměrně nedávno odešel zejména z ideových a některých osobních důvodů ze společnosti studia života a díla Saint Martina, kterou původně založil, žádal mě znovu o radu a podporu a v neposlední řadě o pokračování v tomto jeho životním díle.

Chci jen dodat, že jsem v průběhu těchto let využil i další příležitosti, abychom se v Táboře setkali, velmi pěkná byla verisáž jeho pozoruhodných obrazů příznačně na místě dávné první martinistické společnosti Modrá hvězda... jejímž členem byl i spisovatel Julius Zeyer. Fascinující bylo setkání na doktorské promoci našeho společného žáka, který svou znamenitou a brzy poté právě i profesorem Nakonečným oceňovanou disertaci Teologie magie posléze publikoval i knižně. Tehdy jsem v pronajatém pokoji hotelu uspořádal naše malé symposium, kde profesor hovořil o velmi zajímavých gnostických teoriích i praktických magických zážitcích. Naslouchal jsem jeho nesmírně poutavé několikahodinové rozpravy. Předtím před hostinou jsem se navíc setkal s jedním z legendárních poutníků, dodnes nevím, kdo to přesně ve své zřejmé fyzické existenci byl, ale domnívám se, že to bylo také velmi v duchu magického světa Milana Nakonečného...

Chtěl bych zakončit tyto vzpomínky přáním, aby s námi zůstala jeho trvalá památka a to i se všemi charakteristikami jeho faustovské duše a abychom se my, jeho společníci a žáci, snažili, každý po svém, uskutečnit, navzdory tísní doby, kterou silně vnímal, aspoň něco z jeho grandiózního díla a poselství.

Zátiší z Cárarových Parfumů zla